

Ο ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Τριμηνιαία έκδοσις
ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΕΤΟΣ Θ'

Νοέμβριος 1987

Αρ. Φύλλου 38

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΝ ΜΟΝΑΧΟΝ

Ἀγαπητέ μου π. Γεράσιμε, χαίροις ἐν Κυρίῳ παντοτε μετὰ τοῦ Γέροντός σου.

Με χαρὰ διάβασα τὰ τελευταῖα νέα τῆς ἐπιστολῆς σου καὶ γιὰ τὶς τόσο ἀπαραίτητες ἐπισκευές τοῦ σεσαθρωμένου, πλὴν ἡγιασμένου ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τῶν παλαιῶν πατέρων, Κελλίου σας. Ἀναφορικῶς μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν σου, λόγῳ τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ πατριάρχου ἀπὸ μερικῶν Κελλιῶταις, δὲν μὲ θρίσκεις σύμφωνον καθόλου. Γὼ διατί, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ στὸ ἐκθέσω κάπως ἱστορικὰ, διότι τὸ θέμα εἶναι πολὺ σοβαρὸν καὶ ἡ πείρα τοῦ παρελθόντος πιστεύω ὅτι θὰ μᾶς βοηθήσῃ πολὺ στὴν ἐξαγωγή τῶν ἀναγκαίων συμπερασμάτων.

Πρὶν 22 ἀκριβῶς χρόνα μεγάλη καὶ ἐπίσημος ὁμηγυρία Ἀγιορειτῶν πατέρων εἶχε διὰ προκηρῆξιν τῆς διαμαρτυρηθῆ δημοσίως πρὸς τὸν πατριάρχη: Ἀθηναγόραν—λόγῳ τῆς συναντήσεώς του μὲ τὸν πάπα στὰ Ἱεροσόλυμα— ὅτι ἂν τυχὸν συνεχίσῃ τοιοῦτου εἶδους ἐπαφὰς θὰ τὸν ἀποκηρύξουν καὶ αὐτόν. Τότε ἠρκέσθησαν νὰ ἀποκηρύξουν μόνον τὰς δηλώσεις πού ἔγιναν πρὸ καὶ μετὰ τὴν συνάντησιν.

Πέρασαν ἀπὸ τότε 22 χρόνια! οὔτε ἓνα, οὔτε δύο. Αἱ ἀντορθόδοξοι ἐν τούτοις δηλώσεις ἐσυνεχίσθησαν καὶ μάλιστα συνοδευόμεναι ἀπὸ πράξεις τελείως ταπεινωτικὰς καὶ προδοτικὰς διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν. Καὶ ὅμως οἱ Ἀγιορεῖται πού ὑπέγραψαν τὴν ἀνωτέρω προκήρυξιν τοῦ 1965, ἀλλὰ καὶ ὅλοι γενικῶς οἱ λοιποὶ, ἐσυνέχισαν νὰ κοινωνοῦν μὲ τὸν Ἀθηναγόραν καὶ τὸν ἐν συνεχείᾳ διάδοχόν του Δημήτριον, σὺν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα! Κατὰ καιροὺς μάλιστα, ὅταν οἱ διοικοῦντες τὴν Ἀγιορειτικὴν Πολιτείαν ἐβλεπαν ὅτι μερικοὶ ζωηροὶ ἀπειλοῦσαν διακοπὴν κοινωνίας μὲ τὸ Φανάρι, συνεβούλευον τοὺς πατριαρχικοὺς καὶ τὰς ἐξαρχίας τῶν πού ἤρχοντο στὸ Ὅρος νὰ προσέχουν νὰ «μὴ σκανδαλίζουσιν τὰς ψυχὰς τῶν ἀπλουστέρων», φειδόμενοι αὐτῶν ὡς «ἀδυνάτων»... Καὶ οἱ ζωηροὶ ἡσύχαζαν μετὰ τὶς ὑποσχέσεις καὶ ἡ προδοσία ἐσυνεχίζετο ἀνευ ἐπισοδίων...

Οὐδέποτε εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁδοὶ ποιμένες ἐκινήθησαν τόσο ἀνετα καὶ ἐπληγμένοι τόσο θάναυσα τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς Ἐκκλησίας ὅσο τὰ τελευταῖα 25 χρόνια! Ὅχι μόνον κατῴρθωσαν νὰ προδίδουν ἀνευ καμμιᾶς ἀντιπράσεως, ἀλλὰ νὰ κάνουν καὶ τοὺς διοικοῦντας τὸ Ὅρος πειθηνία ὄργανά των, ὑπασπιστάς καὶ προ-

ασπιστάς τῆς πολιτικῆς των, ὥστε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ Ἀγιορεῖται νὰ καταδιώκουν τοὺς συναδέλφους των, τοὺς ἐλαχίστους πού ἐτόλμησαν τελικῶς νὰ σπάσουν τὸ φράγμα τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἐνόχου ἀνοχῆς καὶ νὰ ὁμολογήσουν ἀρρενωπὰ, ὅτι δὲν ἀκολουθοῦν πλέον τὸν ψευδοποιμένα τοῦ Φαναρίου.

Καὶ τὰ χρόνια κυλοῦσαν. Ἡ αἵρεσις ἐγίγαντο το καθημερινῶς ἐνῶ οἱ ὑπεύθυνοι τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ λοιποὶ καθηγούμενοι τῶν Μονῶν συζητοῦσαν καὶ ἔγραφαν γιὰ τὸν Μακρυγιάννη καὶ τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα, συνεχῶς δὲ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ὄρους ἐκήρυτταν γιὰ τὸ ἀναγκαῖον τῆς νήψεως καὶ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ μυστικοῦ γνόφου τῆς ἀνατολικῆς Θεολογίας...

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἐκοιμᾶτο ἡσυχος, ἀφοῦ δὲν ἄκουγε ἀπὸ τοὺς φύλακες καμμιὰ φωνὴ ἐγρηγόρσεως καὶ κινδύνου! ὅλα ἐφαίνοντο νὰ πηγαίνουν τόσο καλὰ. Τὸν πληροφοροῦσαν ὅτι κῶμα εἶναι καὶ θὰ περάσῃ, «νὰ προσέχουμε τὰ σχίσματα, διότι οἱ αἵρετικοὶ πεθαίνουν καὶ φεύγουν καὶ λησμονοῦνται, ἐνῶ τὰ σχίσματα μένουν». Ἔτσι γιὰ ν' ἀποφύγουν οἱ κύριοι αὐτοὶ τὰ σχίσματα—πού λυτρῶνουν τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τοῦ πραγματικοῦ μερισμοῦ κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας— ἐπροτίμησαν τὴν ἡσυχίαν τους καὶ ἀκολούθησαν ἡρεμία καὶ «συνετὰ» τὴν κηρυτομένην κακοδοξίαν. Ὁ Ἀθηναγόρας πράγματι ἔφυγε, ἀλλὰ ἡ φθορὰ διεκόπη μόνον γιὰ λίγες ἡμέρες—ὅσο κράτησαν τὰ τῆς κηδεῖας καὶ διαδοχῆς του— γιὰ νὰ συνεχισθῇ μὲ πῶς ἔντονον ρυθμὸ ἡ προδοσία ἀπὸ τὸν διάδοχόν του. Αὐτὴ ἦτο ἡ σημειωθείσα ἀλλαγὴ στὸ διάστημα ὅπου ἡ κακοδοξία ἀλλάξε φρουρά στὸ Φανάρι. Οἱ συντηρητικοὶ ὅμως ἐβλεπαν τὰ πράγματα πολὺ διαφορετικά. Λι ο ν τ ᾱ ρ ι ἀπεκάλεσαν τὸν Δημήτριον καὶ ἀμέσως ἔσπευσαν οἱ Ἀγιορεῖται νὰ τὸν μνημονεύσουν ὡς ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας! Καὶ ἐκεῖνος χαρούμενος ἀπὸ τὴν ἀφέλειάν των ἄρχισε νὰ ξυλῶνῃ μὲ περισσὴ χάρι καὶ τὰ ὑπόλοιπα πού εἶχε ἀφήσει ὁ ἀποθανὼν προκατόχος του.

Δυστυχῆς ὀρθόδοξοι τοῦ καιροῦ μας! Ἄν «ἡ γρηγοροῦσα συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας», ὁ Μοναχισμός, σὰς πρόδωκε τόσο εὐκολα, ἀπὸ ποιόν καὶ πότε θ' ἀντιληφθῇ τὴν τραγωδίαν σας; Ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους; Αὐτοὶ εἶναι ἡ αἰτία πάντων τῶν κακῶν, ὡς λέγει ὁ πολὺς Μελέτιος ὁ Ὁμολογητὴς καὶ ὁ φλογερὸς ζηλωτὴς Ἀββακούμ ὁ Λαυριώτης. Ἄν ἐτηροῦσαν τὸν ὄρκον τοὺς δὲν θὰ παρέδιδαν τὸ κάλ-

λος της 'Ορθοδοξίας στην άσχημοσύνη και την ταπείνωσι.

Γι' αυτό, αγαπητέ μου π. Γεράσιμε, δέν συγκινήθηκα από τις τελευταίες διαμαρτυρίες των διαφόρων Κελλιωτών Μοναχών του 'Ορους, χωρίς όμως νά σημαίνει ότι τις βλέπω και σάν άρνητικό στοιχείο. 'Όταν όμως μετά από 22 χρόνια προδοσίας συνεχίζουν νά άπειλουν και πάλιν και νά «έξαιτούν τας θειοτάτας εύχάς» του κακοδόξου ποιμένος των, νά εκφράζουν τόν πόνον και την άνησυχίαν των διά τά τελούμενα, αλλά και την έπιθυμίαν των «νά μή άποκοπούν από την Μεγάλην του Χριστού 'Εκκλησίαν», άγνοούντες ότι ό συνεχίζόμενος σύνδεσμός των με αυτήν τούς άποκόπτει από την άληθινήν 'Εκκλησίαν του Χριστού, από την δημύριν των πρωτοτόκων και όμολογητών, πώς είναι δυνατόν λέγω, νά προκαλέσουν με τέτοια γραφόμενα ταραχή στις παρατάξεις των κακοδόξων; Οί πιστοί έξ άλλου πού σάς παρακολουθούν έχουν χορτάσει πιά από λόγια πεινούν για πράξι και συνέπεια.

Όυτε οί θεατρικές πράξεις της Κοινότητας πρέπει νά σέ συγκινούν πιά. Αύτοί έσάς φοβούνται, τούς μοναχούς, μήπως και τούς άποκηρύξετε με άποτέλεσμα νά πέση ή όρθοδοξη λεοντή τους στα μάτια του λαού, διαφορετικά ούτε γράμματα θά έστελναν στο Φανάρι, ούτε θ' άπεφάσιζαν νά τώ έπισκεφθούν. Σάν τί περιμένουν νά τούς έξηγήσουν οί Φαναριώτες; Είκοσι δύο χρόνια τούς κοροϊδεύουν ή μάλλον σάς κοροϊδεύουν —διότι οί μεγάλοι συντονίζονται συνήθως στην προδοσίαν— και συνεχίζουν παρ' ταύτα μέχρι σήμερα νά παίζουν τώ θεάτρο τους με τώ ίδιο σκηνικό...

Λυπούμαι, πάτερ μου, αλλά πολυετές πρέπει νά είναι τώ έπιτίμιον πού θά σάς θάλη ό πνευματικός σας, και μετά την άποκήρυξιν πού θά κάνετε των κακοδόξων, διότι κοινωνούσατε τόσα χρόνια μαζί τους παραπλανώντες τόν λαόν του Θεού και την αίρεσιν κρατώντες.

Κατά την είκονομαχία, όποιος έκ των ιερέων ή μοναχών ώμολόγει καθυστερημένα, έπαιρνε τώ έπιτίμιον της άλειτουργησίας και άκοινωνησίας από τούς έξάρχους των όμολογητών, «μέχρι καιρού 'Ορθόδοξου συνόδου», ή όποία και θά διευθετούσε τελικώς τόν χρόνον των έπιτιμίων. Γι' αυτό νομίζω ότι οί πατέρες πρέπει νά σοβαρευθούν λιγάκι και ή φράσις των ν' άποκτήση την άρρενωπότητα πού χρειάζεται σέ τέτοιες περιπτώσεις. Είναι άνεπίτρεπτος τέτοια διαγωγή από έπαγγελομένους τούς «Φύλακας της 'Ορθοδοξίας».

Ό Δημήτριος πέπτωκε πρίν καν άρχίση διά πράξεως νά προδίδη την άλήθεια. Πέπτωκε διά του ένθρονιστηρίου του λόγου. Και όμως 15 όλόκληρα χρόνια τόν λιθανίζουν οί οί συνάδελφοί σου, ενώ πού και πού κάνουν πώς αντίδρουν, για νά ρίξουν στάχτη στα μάτια των άφελών, ότι δηθεν δηλ. άγρυπνούν «διά την διαφύλαξιν της 'Ορθοδοξίας», ύπως πληθωρικά γράφουν στα διάφορα κείμενά τους. Δέν σοϋ γράφω περισσότερα διότι στην «'Απολογία του 'Αγιορείτου» πού σοϋ έστειλα υπάρχουν όλες οί σχετικές διασαφήσεις και λεπτομέρει-

ες. Μήν έλπίζετε ν' άνανήψη τώ Φανάρι. "Όποιος θέλει νά σώση την ψυχή του, άς διακόψη άμέσως και θε έπαφή με τούς μνημονευτάς του Δημητρίου και όλους πού τόν κοινωνούν, προκειμένου ν' άναπνεύση άέρα 'Ορθοδοξίας.

Όυτε νά έλπίζετε τίποτα θετικών από την άντιπροσωπείαν των 'Αγιορειτών πού θά πάη στην Πέλη για συζητήσεις. Θά σάς κοροϊδεύσουν άνελέητα, όπως κάνουν τόσα χρόνια τώρα. Θυμάσαι τί έγραφαν οί ίδιοι τώ 1981 όταν γύρισαν από τώ Φανάρι. «'Η έμμονή των 'Αγιορειτών εις την άκραίφνως όρθόδοxon γραμμήν άποτελεί μίαν πνευματικήν προσφοράν πρός τώ Οικ. Πατριαρχείον». «Τό μόνο πού κατορθώνουν διά των δηλώσεων των αυτών είναι νά προσβάλλουν έαυτούς και νά μάς ύπενθυμίζουν την πιστότητα της πολιτικής των πρός την παρομοίαν του προϊσταμένου των, όστις προσφάτως έτόλμησε νά δηλώση ύποκριτικώς: «Τό Φανάριον είναι πιστόν εις την άκραίφνη χριστιανικήν παράδοσιν» ('Απολογία ένός 'Αγιορείτου, σελ. 34).

Πρέπει πλέον νά άντιληφθήτε, αγαπητέ μου πάτερ, ότι δέν έχετε πλέον χρόνον για πειράματα. Συνεπώς ή άντίδρασίς σας πρέπει νά είναι ρωμαλέα, δηλαδή πατερική. Συνεχίζεις νά προδίδης; δέν σε μνημονεύω, δηλαδή δέν σε κοινωνώ, ούτε έσένα, ούτε την Σύνοδόν σου, ούτε όσους σε κοινωνούν και-τοι γνωρίζουν τά έργα σου. Αύτή είναι ή θέσις της 'Ορθοδοξίας έν προκειμένω, τά δέ λοιπά άποτελούν προφάσεις έν άμαρτίαις. Ύπενθυμίζουν αυτόν πού συνεχώς κοσκινίζει, διότι δέν θέλει νά ζυμώση...

Τώ μνημόσουνον είναι ό συνδετικός κρίκος, ή σωλήνα πού συνδέει τά συγκοινωνούντα δοχεία —τά θυσιαστήρια των μνημονευόντων Δημητρίου και τά ίδια σας— των ιερών σας Κελλίων. Συνεπώς ή ήχη ή χητική και μόνον διακοπή του μνημοσύνου, ενώ θεωρείτε κοινωνικόν τώ Φανάρι (αυτό σημαίνει ή φράσις των Κελλιωτών «δέν άποκοπτόμεθα της Μεγάλης του Χριστού 'Εκκλησίας»), δέν σημαίνει τίποτα, είναι χάδι για τούς Φαναριώτες, συγχρόνως δέ και άνιστόρητον. Οί πατέρες του ένδόξου παρελθόντος του Μοναχισμού δέν έχρησιμοποίησαν τωιαύτην διπλωματίαν εις τας εκφράσεις των. Τό ότι άντέδρασαν παρομοίως και παλαιότερον οί 'Αγιορείται επί 'Αθηνάγορου (1970 - 72), ως γράφουν, δέν σημαίνει τίποτα, διότι και εκείνοι τότε έκ των πραγμάτων άναγκασθέντες, και όχι έκ καρδιάς πιστεύοντες, έφθασαν στο διάδημα εκείνο. Τό απλώς μιá ήχητική διακοπή μνημοσύνου, χωρίς διακοπήν κοινωνίας, απλώς πρός τώ θεαθηναι τούς απλουστέροις μοναχοίς, οί όποιοι ζητούσαν έπιμόνην από τούς προϊσταμένους των κάποια δυναμικήν άντίδρασιν.

Ότι ήτο έπιπολαία και άνευ έσωτερικού ψυχισμού ή πράξις των αύτή άποδεικνύεται και από τώ ότι έκοινωνουν άδιαμαρτύρητα με μη Φαναριώτες έπισκόπους, πού έμνημόνευον όμως του 'Αθηνάγορου, και έκ του ότι μόλις απέθανε εκείνος και τόν διεδέχθη ό Δημήτριος έσπευσαν άμέσως —καίτοι διάβασαν τόν αίρετικόν λόγον του, ότι θά παραμείνη πιστός στην γραμμήν του μεγάλου προκατόχου του— έσπευσαν λέγω νά έπαναλάβουν τώ μνημόσουνον.

νο. Καὶ ἐνῶ ἐπὶ 15 χρόνια ὁ πατριάρχης ἀπέδειξε σαφῶς καὶ πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις ὅτι παρὰ τὴν φαινομενικὴν τοῦ ἀπλότητα προδίδει τὴν Ὁρθοδοξίαν ψυχρά, σταθερά καὶ συνεχῶς, ἐν τούτοις συνεχίζουν νὰ τὸν μνημονεύουν ὡς «ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας»!

Λοιπὸν μὴ τοὺς μιμεῖσθε καὶ σεῖς τώρα, διότι τὸ παρελθὸν ἔπρεπε νὰ σᾶς ἔχη γίνει ἄριστος διδάσκαλος. Προχωρεῖστε στὴν διακοπὴν κοινωνίας τῶν πατριαρχικῶν καὶ τῶν κοινωνούντων αὐτοῖς καὶ τότε θὰ αἰσθανθῆτε ἔσωθεν τὴν πληροφορίαν ποὺ ζητᾶτε, ὅτι δηλαδὴ πράγματι θαδίζετε τὴν ὁ-

δὸν τῶν ἀγίων ὁμολογητῶν τῆς πίστεώς μας.

Εἶναι ἐντροπὴ διὰ τὸν Ἀγιορειτικὸν Μοναχισμόν νὰ μὴ μπορῇ νὰ μιμηθῇ γυναικειᾶς ἐν κόσμῳ ἀδελφότητας, αἱ ὁποῖαι πατερικῶς καὶ ἀρρενωπῶς ὠμολόγησαν, καὶ οἱ διάδοχοι ἐνὸς Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ τῶν ἐπὶ Βέκκου μαρτυρησάντων ὁσίων νὰ μὴ μποροῦν νὰ εἶπουν ἕνα ὁ χ ι στοὺς κακοδόξους προῖσταμένους των.

Τυχὸν ἀπορίας σου ἀναμένω στὴ νέα ἐπιστολὴ σου.

Σὲ χαιρετῶ μετὰ πολλῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης
Θ. Μ.

Οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον...

Ὅταν ὁ Κύριος ἀνέπτυξε εἰς τοὺς μαθητάς του τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ γάμου, ἐφάνη εἰς αὐτοὺς βαρὺς ὁ λόγος τοῦ διδασκάλου των καὶ εἶπαν: «εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς γυναικός, οὐ συμφέρει γαμῆσαι» ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς: οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται». Καὶ κατέληξεν διὰ τῆς φράσεως: «ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρεῖτω». (Ματθ. 19. 12).

Ἐπειδὴ πολλοὶ παρερμηνεύουν τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Κυρίου, παραθέτομεν κατωτέρω τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐρμηνείαν Νεοφύτου τοῦ Καυσοκαλυβίτου, πρώτου σχολάρχου τῆς Ἀθωνιάδος Ἀκαδημίας καὶ ἐν συνέχειᾳ «μεγάλου διδασκάλου» τῆς ἑλληνικῆς Φιλολογίας εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ ἀγίου Σάββα ἐν Βουκουρεστίῳ.

«Τὸ ἀλλ' οἷς δέδοται, διδάσκοντός ἐστι, τὸ τῆς παντελοῦς ἀγνεύσεως δῶρον εἶναι Θεοῦ, παρ' αὐτοῦ, ὡς καὶ τᾶλλα τῶν χαρισμάτων διδόμενον (Α' Κορ. 7, 7· Ἰακ. 1, 17). Δίδεται δὲ οὐκ ἀποκληρωτικῶς τῷ μὲν, τῷ δ' οὐ, ὡς τινες βουληθέντες μὲν καθαρῶσαι ἐν ἀγαμίᾳ, ἡττηθέντες δὲ ὑπὸ τῶν ὀρέξεων, ἀπολογίαν ἔχουν οἶονταί: ἀλλ' οἷς δέδοται· οὐδεὶς οὖν τῷ μὲν, τῷ δ' οὐ, ἀλλὰ παντὶ τῷ αἰτοῦντι δίδεται· οὐδὲ γὰρ προσωπολήπτης ἐστὶν ὁ Θεός (Πρ. 10, 34· Γαλ. 2, 6), ἀλλ' ἀπλῶς αἰτεῖται φησι, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· καί: «πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει» (Ματθ. 22, 8).

Εἴπερ οὖν πιστὸς ὁ Κύριος ἐν πᾶσι τοῖς λόγοις αὐτοῦ, τί διηποτέ τινες ἐπιλαμβάνονται μὲν οὖν «ἀλλ' οἷς δέδοται», οὐκέτι δὲ προσέχουσι τῷ «αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν», καὶ τῷ ἐπιφερομένῳ: «πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει»; Εἰ δὲ τινες αἰτήσαντες οὐκ ἔλαβον, οὗτοι ἐκ τοῦ μὴ εἰληφέναι ἐλέγχονται μὴδὲ αἰτήσαντες, εἰ καὶ ἔδοξαν ἡττημένοι· ὁ γὰρ εἰπὼν, αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ἐδίδαξε καὶ πῶς δεῖ αἰτεῖν, ἐν οἷς ἀπαιτεῖ τὸν αἰτοῦντα ξυνεισφέρειν προηγουμένως πάντα τὰ παρ' ἑαυτοῦ οὕτως, ὡς μὴ δὲν ἑαυτῷ ξυνειδέσθαι» (Ἰω. 15, 7· Α' Ἰω. 3, 21) ἐξῆς δὲ πιστεύει ὅτι λήψεται (Μάρκ. 11, 24· Μτθ. 21, 22· Ἰακ. 1, 6). Πιστεύει δὲ ἀδιστακτικῶς ὅτι λήψεται. οὐ πᾶς ἀπλῶς ὁ αἰτῶν, ἀλλ' ὁ παρρησιᾶν ἔχων πρὸς τὸν Θεὸν παρὰ τό, ὡς εἴρηται, μὴ ἐπιλαμβάνεσθαι ἑαυτοῦ κατὰ συνείδησιν ἐπὶ παραβά-

σει ἐντολῆς Θεοῦ (Α' Ἰω. 3, 21) ὁπότε οὐδ' οὗτος ἀπλῶς εἴτ' οὖν ταχέως λήψεται, ἐὰν μὴ καὶ μετ' ἐπαρινουμένης ἀναιδεύσεως αἰτῶν, μὴ ἐκκακῇ, κατὰ τὴν μεσονυκτίου κόπους παρέχοντα καθεύδοντι τῷ φίλῳ, ὥστε ἀναστάντα τῆς κλίνης, δοῦναι οἱ ἄρτους (Λουκ. 18, 2) καὶ τὴν χήραν ἐκείνην, τὴν τὸν κριτὴν τῆς ἀδικίας καθ' ἐκάστην ὑποπιέζουσιν, ὥστε ἐκδικῆσαι αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου αὐτῆς (Λουκ. 18, 21).

Ἀλλὰ γὰρ οὐδ' ὁ οὕτω λαθὼν τῶν θεοαίων ἐπιληφόντων ἂν εἴη, εἰ μὴ καὶ παράμονον, εἴτ' οὖν ἀναφαίρετον εἴη ἔχων τὸ δεδομένον, ἂν μὴ φημι διὰ παντός ἢ ἐνδεδυμένος τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ δύνασθαι στήναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου (Ἐφ. 6, 11), ὅστις ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ, ζητῶν τίνα καταπίει (Α' Πτρ. 5, 8· Ἰωβ, 1, 7). Τοὺς γὰρ μὴ νηφόντως γρηγοροῦντας (ἀλλ' ἐπινυτίζοντας καὶ οἷον καθεύδοντας (Β' Βασ. 4, 6) θανατοῖ, ἀναθαίνων διὰ τῶν κατὰ τὰ αἰσθητήρια θυρίδων, ὡς γέγραπται (Ἰερ. 9, 21) καὶ τὸν ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν νόμον, τὸ φρόνημά φημι τῆς σαρκός, ἀντιστρατεύων τῷ νόμῳ τοῦ νοῦς ἡμῶν, τοῦτ' ἐστὶ τὸ τοῦ Θεοῦ νόμῳ, ὧτινι συνηδόμεθα κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον (Ρωμ. 7, 22 καὶ 8, 6). Παντὶ μὲν οὖν τῷ κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον αἰτοῦντι, καὶ κατὰ Γρηγόριον εἰπεῖν (ἐν τῷ εἰς Καισάρειον) τοῖς καλῶς προηρημένοις δίδεται.

» Ὅτι δὲ καὶ παντὶ ἀνθρώπῳ χωρητός, εἰ καὶ μὴ πάντες χωρεῖν αἰροῦνται τὸν περὶ τοῦ τρίτου εὐνουχισμοῦ λόγον, δηλοῦσιν ὅ τε ἀπόστολος καὶ πρὸ γε τούτου ὁ Κύριος δι' ὧν φασιν, ὁ μὲν, «ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖτω—τὸ δὲ ὁ δυνάμενος, ἀντὶ τοῦ ὁ βουλόμενος εἰλημμένον ἐδείχθη—ὁ δὲ, «θέλω πάντας ἀνθρώπους εἶναι ὡς ἐγώ, εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν». Οὐκ ἂν οὖν ὁ Παῦλος ἠθέλησεν, οὐδ' ἂν παρεκάλεσε πάντας τοὺς πιστοὺς μιμητὰς ἑαυτοῦ γίνεσθαι (Α' Κορ. 4, 16), εἴπερ μὴ παντὶ δυνατόν ἦν μιμησασθαι αὐτὸν τὰ τε ἄλλα καὶ κατὰ τὸν τῆς ψυχῆς δι' ἐγκρατείας εὐνουχισμόν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν Τρούλλῳ οἰκουμένη συνόδος (κανὼν μγ') «ἐξὸν ὑπάρχει λέγουσα χριστιανῶ τὸν ἀσκητικὸν ἐλθεῖν εἶον, καὶ ἐν Μοναστηρίῳ εἰσιόντα ἀποκαρῆναι» καὶ αὕτη φημι παντὶ δυνατόν εἶναι παρίστησιν, ὃν οὐ πάντες χωροῦσιν, ἀλλ' οἷς δέδοται. Πᾶσι γὰρ δέδοται τοῖς αἰτήσασιν ἀπὸ Θε-

οὐ τὴν λογικὴν τοῦ Πνεύματος κατὰ Παῦλον εἰπεῖν μάχαιραν, καὶ δεόντως αὐτῇ χρησαμένοις, ἵνα ἐννοησώσιν ἑαυτοὺς διὰ τὴν τῶν οὐρανῶν βασιλείαν, μὴ ἀπτόμενοι τοῦ σώματος (κατὰ τοὺς σιδηρῶτά ἑαυτῶν μόρια ἀποκόποντας) τὸ δὲ παθητικὸν τῆς ψυχῆς αὐτῶν ἐκτέμνοντες». (Ἐπιτομή τῶν Ἱερῶν Κανόνων, σελ. 834, ἀνέκδοτον).

Ἐν συνεχείᾳ παραθέτομεν τὴν σχετικὴν γνώμην τοῦ ἁγίου Χρυσόστομου καὶ τοῦ ἁγίου Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου, τοῦ δευτέρου Χρυσόστομου, ὡς ἀπεκλήθη, διὰ τὴν φανήν ἢ συμφωνίαν μὲ τοὺς ἁγίους Πατέρας τοῦ λογίου Ἀγιορείτου.

1. «Ἐλεγεν... οἷς δέδοται... δεικνὺς ὅτι πολλῆς εἰς τοῦτο δεῖ τῆς ἀνωθεν ροπῆς τῷ εἰς τοῦτο εἰσελθόντι τὸ σκάμμα, ἧς ἀπολαύσεται πάντως ὁ βουλόμενος... Εἰ γὰρ τῆς ἀνωθεν μόνης δόσεως ἐστὶ καὶ οὐδὲν αὐτοὶ συνεισφέρουσιν οἱ παρθενεῦντες, περιττῶς αὐτοῖς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἐπηγγέλατο καὶ τῶν ἄλλων αὐτοὺς διεῖλεν εὐνοῦχων». (Ἁγ. Χρυσόστομος. Σχόλια ἀπὸ τὰς CATENAS τοῦ CRAMER).

2. Τὸ περὶ παρθενίας ρηθὲν «οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται» εἴρηται, οὐχ ὅτι κατὰ ἀποκλήρωσιν τινὰ τισιν ἐδόθη (οὐ γὰρ ἂν αὐτοῖς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἐπαθλον προυτίθει), ἀλλ' ἵνα δείξῃ, πρῶτον μὲν τῆς θείας ροπῆς χρῆζοντας τοὺς πρὸς τοῦτον ἀγωνισαμένους τὸν ἄγωνά τὸν ὑπερφυῆ· ἔπειθ' ὅτι οὐρανόθεν αὕτη κατείσιν ἢ συμβουλή, οὐ νόμῳ θεσπιζουσα, ἀλλὰ παραινέσει χρωμένη. Τρίτον, ὅτι δέδοται τοῖς κρείττοσιν ἀκρασίαις, τοῖς τὴν ἀνωθεν καλοῦσι συμμαχίαν, καὶ νηστείας καὶ ἀγρυπνίας φυλάττουσι τὸ κειμήλιον, καὶ μὴ ἑαυτοὺς τῷ θηρίῳ διὰ ραθυμίας καὶ τρυφῆς προῖεμένους. Εἰ μὲν γὰρ κατὰ ἀποκλήρωσιν ἐδόθη, περιττὸν τὸ γέρας. Οὐ κατὰ χάριν ἐδόθη, ἀλλὰ δέδοται τοῖς λαβεῖν ἐθέλουσι. Τοῖς γὰρ μὴ βουλομένοις οὐδεὶς ὁ δῶσων.» (Ἑλλ. Πατρολογία, τόμ. 78, σελίδες 1253 - 6).

Περὶ προσευχῆς καὶ νήψεως

Ἡ προσευχὴ παμφίλτατε πάντως οὐκ ἔστιν ἄλλο εἰ μὴ σχολὴ καθολικὴ τῆς διανοίας πάσης. Ἡ προσευχὴ καθέστηκε ποιότης οὐ ποσότης· οὐδεὶς γὰρ ταύτη σύζυγος, τῇ πᾶσι ποθουμένη τῇ πάντων πόρρῳ καὶ μακρὰν τῶν ταύτην διωκόντων, ἢ πᾶς ὁ πάντων ξενωθείς καὶ μείνας μόνος μόνῃ. Ὅσοι γὰρ ὄντως ταῖς εὐχαῖς κέχρηται σφοδρότεροις, ἐκ τῶν ἀγρίων πειρασμῶν διαπαντὸς πορβοῦνται.

Ἐπιθυμῶν προσεῦξασθαι, μὴδένα παραλύει· μὴ θλίβε πώποτε ψυχὴν, μὴ πρόσκοπτε τῷ πέλῃ. Εἰ προσευχὴν ἐπιποθεῖς μίσει θυμὸν καὶ μᾶνιν· μνησικακούντων γὰρ εὐχαὶ σπόρος ἐπὶ τὴν πέτρ· Βούλει φυγεῖν ἀπὸ παθῶν καὶ πάσης ἀμαρτίας;

μνήμην θανάτου κέκτησο, νηστείαν, ἀγρυπνίαν, τῆς προσευχῆς ἐπιλαβοῦ καὶ θάττον ἀπαλλάττει. Ἡ προσευχὴ παμφίλτατε διδάσκαλον οὐ θέλει,

ἀλλὰ σπουδὴν, ἀλλ' ἔρωτα καὶ πλείστην προθυμίαν· καὶ γίνεται διδάσκαλος Θεὸς αὐτῆς ἐν πᾶσι. Φίλησον ταύτην φίλησον, καθὼς φιλεῖ φιλεῖσθαι, τὴν φωταυγὴν, τὴν φεραυγὴν, τὴν φωτοपुरσοφόρα, τὴν γλυκυτάτην τὴν τερπνὴν, τὴν ἅπασιν ἡδίστην καὶ δίκην θείας ἀστραπῆς στρέφε τῇ σῇ καρδίᾳ· κρυπτὰς φωνὰς ἀναβοῶν τῷ τῶν κρυφίων γνῶς· Ὡς Θεοῦ δοῇ μοι, Χριστέ μου φύλαττέ με, καὶ τοῦτο λέγε πάντοτε καὶ κατὰ νοῦν σου φέρι καὶ φωτισθῆς καὶ σοφισθῆς καὶ λάθης θείαν χάριν καὶ σαρκοφόρος ἄγγελος συντόμως χρηματίζεις· Ἡ νήψις μετὰ προσευχῆς ὡς ὀφθαλμὸς τὸ σῶμα, οὕτως ψυχὴν καθοδηγεῖ πρὸς τρίτους σωτηρίου. Ὡς πῦρ οὐ τέξεται χιῶν, ὕδωρ οὐ θλύσει φλόγα· οὕτως οὐκ ἐλευθερωθῇ καρδίᾳ βροτησία

ἐξ ἀκαθάρτων λογισμῶν, ἀπὸ παθῶν παντοίων,

εἰμὴ διὰ τῆς νήψεως τοὺς ρύπους ἀποπλύνῃ, εἰμὴ τὴν κλῆσιν Ἰησοῦ τῇ προσευχῇ συνάψῃ. Οὗτος ὢν ὄντως μοναχὸς ὁ κατορθώσας νήψιν,

τὴν ἐν πολέμοις ἄμαχον, τὴν ἀσφαλῇ κρηπίδα· αὕτη δαιμόνων ὄλεθρος καὶ λογισμῶν εἰρήνη. λιμὴν ρυόμενος βροτοὺς ἐκ πάσης τρικυμίας. (Ἐκ τῆς Ἀλφαθηταλφαθήτου Μελετίου τοῦ Ὁμοιωτοῦ) (13ος αἰών).

Νέαι ἐκδόσεις:

Θεοδωρήτου Ἱερομονάχου: Ἡ ἀπολογία ἑνὸς Ἀγιορείτου, Ἀθῆναι 1987, σσ. 48. Τιμᾶται δρχ. 100.

Ἀθανασίου τοῦ Παρίου: Δὴλωσις τῆς ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὁρει παραχῶν ἀληθείας. Ἱστορία καὶ θεολογία τοῦ Κολλυθαδικοῦ κινήματος θάσει ἀνεκδότων χειρογράφων. Ἀθῆναι 1988, σσ. 128. Τιμᾶται δρχ. 250.

Ἀμφότερα τὰ ἀνωτέρω ἔργα πωλοῦνται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα: ΘΕΟΤΟΚΟΣ, ὁδ. Ἀθηνᾶς 36, 105 51 Ἀθῆναι, (Τηλ. 3214.717) καὶ ΑΓΙΟ ΟΡΟΣ, Γερανίου 20, 105 52 Ἀθῆναι (Τηλ. 5243.275).

Ἐκδότης: Ἱερομόναχος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. Ὑπεύθυνος συντάξεως: Ἱερομ. Θεοδωρήτ

Διευθυνσις: Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον Ἀναλήψεως, 844 00 ΠΑΡΟΣ. Συνδρομὴ: προαιρετικὴ.

Τυπογραφεῖο: Θ. Θεοδωρόπουλος - Ἀν. Νάγιας ο.ε. Κορίνθης 7 — Ἀθῆνα 105 53 — Τηλ. 32.1